

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/80/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114225191
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7114225191.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunya a JUDr. Petera Tutka v spore žalobcu: B. E., L.. XX. XX. XXXX, J. E. T., G. X, zastúpeného JUDr. Vladimírou Houdek Běhalovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Brezová 10 proti žalovanému: Mgr. Jaroslav Novický, nar. 20. 9. 1955, bytom v Košiciach, Krosnianska 73, zastúpeného JUDr. Jánom Mikuľakom, advokátom so sídlom v Košiciach, Františkánska 5, o zaplatenie 7.826,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 15C/287/2014 - 163 zo dňa 13. novembra 2018 v spojení s opravným uznesením č.k. 15C/287/2014 - 220 zo dňa 23. marca 2020

rozhodol:

I. M e n í rozsudok v spojení s opravným uznesením tak, že žalobu z a m i e t a.

II. P r i z n á v a žalovanému proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 7 826,- Eur so 17,6 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 13. 11. 1998 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Opravným uznesením označeným v záhlaví tohto rozsudku, súd prvej inštancie rozhodol v tomto znení: Opravuje bod 16 odôvodnenia rozsudku z 13.11.2018 č.k. 15C/287/2014 - 163 tak, že správne ustanovenie zákona, podľa ktorého súd rozhodol, je: „podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti“.

3. Predmetom konania je žaloba žalobcu titulom náhrady škody, ktorá bola doručená súdu prvej inštancie dňa 8.10.2014 a ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 7.826,- eur so 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 13.11.1998 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

4. Podanú žalobu žalobca odôvodňoval z titulu uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve uzavretej so žalovaným dňa 5.1.1998, na základe ktorej žalovanému žalobca poskytol finančnú čiastku vo výške 6.638,78 eur (200.000,- Sk), v zmysle ktorej sa mal ako tichý spoločník podieľať na zisku vo výške 17 % z vkladu na dobu každých aj započatých 6 mesiacov až do vypovedania a vyplatenia dohodnutej sumy. Dňa 13.11.1998 žalovanému poskytol ďalšiu finančnú čiastku v hodnote 1.600,- DM (1.161,- eur) a taktiež sumu 790,- Sk (26,22 eur). V roku 1998 žalobca podal na žalovaného trestné oznámenie pre

podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu, kde si uplatnil aj náhradu škody. Žalobca mal za to, že žalovaný listom zo dňa 2.3.1999, jeho pohľadávku uplatnenú titulom náhrady škody uznal s tým, že Okresný súd Košice I rozsudkom zo dňa 21.5.2014 sp. zn. 6T/34/2005 oslobodil obžalovaných C.. I. L. S. R. L.Ú. spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 2.7.2014, pričom žalobca ako poškodený bol so svojim nárokom na náhradu škody uplatneným v trestnom konaní, odkázaný na občianskoprávne konanie.

5. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť s poukazom na vydaný rozsudok v trestnom konaní, ktorým bol oslobodený spod obžaloby, keďže predmetné skutky nie sú trestným činom. Poukazyval na premlčanie uplatneného nároku, pričom uplatnený nárok zákonným spôsobom neuznal.

6. Súd prvej inštancie vo veci už rozhodol rozsudkom zo dňa 28.03.2017 č.k. 15C/287/2014 - 104, ktorým žalobe žalobcu vyhovel. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 28.8.2018 sp.zn. 3Co/253/2017 zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje konkrétny nárok a rovnako odôvodnenie musí obsahovať zdôvodnenie zákonných predpokladov uplatneného nároku s tým, že súd prvej inštancie v rozsudku neuviedol, v čom spočíva porušenie právnej povinnosti, ktorá zakladá všeobecnú zodpovednosť žalovaného za škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť. Taktiež súd prvej inštancie zo skutkového zistenia nevyvodil žiaden právny záver týkajúci sa uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve s tým, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou uplatneného nároku. Apeloval na to, že nie každé porušenie zmluvnej povinnosti je naplnením predpokladu zodpovednosti za škodu, pričom žalovaný aj v priebehu konania spochybnil obsah listu, ktorým malo dôjsť k uznaniu nároku, s čím sa rovnako súd po právnej stránke nedostatočne vysporiadal a rovnako z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k záveru o začiatku omeškania žalovaného, čím napadnuté rozhodnutie postráda zákonné predpoklady v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. Uložil súdu prvej inštancie sa dôsledne vysporiadať s námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, s námietkou premlčania, ako aj so všetkými prostriedkami procesnej obrany žalovaného.

7. Na základe vykonaného dokazovania, po vrátení veci súd prvej inštancie, súd doplnil dokazovanie vyjadrením strán sporu, oboznámením listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu a po právnom posúdení veci v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 420 ods. 1 OZ, § 442 ods. 1 OZ, § 100 ods. 1 OZ, § 106 ods. 1 OZ, § 112 OZ, § 558 OZ, § 559 ods. 1, 2 OZ, dospel k záveru o dôvodnosti uplatneného nároku a žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

8. Súd prvej inštancie mal za to, že zo skutkového zistenia pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že dňa 5.1.1998 žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky na privatizáciu podniku D. D. vo výške 200 000,- Sk, ktorú mu mal žalovaný vrátiť do 3 mesiacov a dňa 3.11.1998 sumu 1.600,- DM a 790,- Sk, ktoré mal žalovaný vrátiť do dvoch týždňov, čím žalobcovi vzniklo právo na vrátenie pôžičky podľa § 657 OZ, keďže odovzdanie peňazí žalovanému bolo preukázané a žalovaný ani prevzatie pôžičky nespochybnil. Čo sa týka vecnej pasívnej legitímácie žalovaného, keďže žalovaný tvrdil, že pasívne legitimovanou je spoločnosť GASTRO s.r.o. Košice, kde boli vložené prostriedky žalobcu a súd konštatoval, že z výsledkov vykonaného dokazovania a to pripojením trestného spisu Okresného súdu Košice I sp. zn. 6T/34/2005 vyplýva, že tieto peniaze žalobca požičal žalovanému a nie spoločnosti GASTRO s.r.o., ktorej bol žalovaný konateľ, keďže aj viaceré osoby poskytli žalovanému a jeho manželke finančné prostriedky, ale k ich vráteniu nedošlo a preto aj trestné oznámenia na žalovaných bolo učené viacerými poškodenými osobami. Súd následne konštatoval, že k premlčaniu nároku nedošlo, keďže dňa 28.4.1999 si žalobca v trestnom konaní uplatnil svoje právo na vrátenie pôžičky, ako aj nárok na náhradu škody vo výške 236.326,- Sk, ktorá pozostáva zo sumy 200.000,- Sk, sumy 600,- DM a sumy 790,- Sk, pričom trestným rozsudkom Okresného súdu Košice I sp.zn. 6T/34/2005 zo dňa 31.3.2014 boli žalovaní spod obžaloby pre trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva oslobodení, keďže nebol u obžalovaných preukázaný úmysel podviesť poškodených, keďže aj žalovaný s manželkou sa stali obeťou podvodu. Následne dňa 21.2.1999 žalobca vyzval žalovaného na vrátenie peňazí vo výške 236.326,- Sk, na ktorý reagoval žalovaný ako fyzická osoba a nie ako štatutárny zástupca spoločnosti GASTRO s.r.o. Košice, z čoho pramení aj jeho správna vecná pasívna legitímácia v spore a keďže prehlásil, že „uznávam vašu pohľadávku, nikdy som ju nespochybnil, som ju ochotný zaplatiť, ale musím mať možnosť v klude pracovať a žiť tak, aby som mohol uspokojiť svoje záväzky“, súd mal za to, že v danom prípade došlo k naplneniu zákonných predpokladov uznania dlhu v zmysle § 558 OZ. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody

vyplývajúcu zo zodpovednosti žalovaného za škodu podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka a ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vo výške skutočnej škody, t.j. v sume 7.826,- eur, zodpovedajúcej istine žalovanému poskytnutých peňažných prostriedkov na základe Zmluvy o tichom spoločenstve vo výške 6.638,78 eur zo dňa 5.1.1998 a zo dňa 13.11.1998 vo výške 1.161,- eur a 26,22 eur a keďže žalovaný použil peňažné prostriedky žalobcu, nie podľa ich dohody, ale na deblokáciu pohľadávky nigérijskej spoločnosti, mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný nepostupoval s náležitou opatrnosťou vyplývajúcou z ust. § 415 OZ a svojím nezodpovedným konaním spôsobil žalobcovi škodu podľa § 420 ods. 1 OZ, keďže žalovaný nepreukázal, že žalobca vedel o tom, že požičiava žalovanému finančné prostriedky na deblokáciu pohľadávky nigérijskej spoločnosti. Súd mal za to, že k premlčaniu nároku žalobcu nedošlo, keďže žalobca si nárok na náhradu škody ako poškodený uplatnil v trestnom konaní dňa 28.4.1999 na Okresnej prokuratúre Košice II a preto premlčacia doba spočívala od 28.4.1999 do právoplatnosti trestného rozsudku t.j. do 2.7.2014 a keďže trestný rozsudok vo veci bol žalobcovi doručený dňa 21.5.2014, až vtedy žalobca ako poškodený v trestnom konaní získal vedomosť o osobe škodcu a rozsahu škody a preto aj podal žalobu na Okresný súd Košice I dňa 8.10.2014, čo bolo učené v rámci plynutia premlčacej doby a preto jeho nárok premlčaný nie je v zmysle § 106 ods. 1 OZ, keďže premlčacia doba spočívala v zmysle § 112 OZ, počas doby 15 rokov t.j. od začatia trestného konania do právoplatného oslobodenia žalovaného spod obžaloby. Preto mal súd prvej inštancie za to, že nárok žalobcu premlčaný nie je, žalovaný je vecne pasívne legitimovaný v spore a v spore sú naplnené zákonné predpoklady uplatneného nároku titulom náhrady škody a keďže v zmysle § 563 OZ je dlžník povinný zaplatiť náhradu škody prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadala o splnenie, súd prvej inštancie priznal žalobcovi v zmysle § 517 ods. 1, 2 OZ, ako aj § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. platného a účinného do 31.12.2008, úroky z omeškania od 13.11.1998 t.j. odo dňa poskytnutia finančnej čiastky v sume 1.161,- eur a 26,20 eur žalovanému, keďže žalovaný mal podľa ústnej dohody, finančné prostriedky vrátiť žalobcovi do troch mesiacov od podpísania zmluvy o tichom spoločenstve zo dňa 5.1.1998. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, vychádzajúc z plného úspechu žalobcu v konaní.

9. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný. Ako prvé poukazoval na nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, keďže súd prvej inštancie sa náležite nevysporiadal so zmluvou o tichom spoločenstve, či táto zmluva bola platná ako aj účinná, keďže jej výpoveď je datovaná k 29.1.2001 a zmluva o tichom spoločenstve zaniká ku koncu kalendárneho roka. Rovnako sa nevysporiadal s hmotnoprávnymi podmienkami pre priznanie nároku na náhradu škody, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj k odňatiu žalovanému možnosti konania pred súdom. Taktiež sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal s pasívnou vecnou legitimáciou žalovaného, keďže mal vedomosť o tom, že žalovaný vykonáva svoju činnosť prostredníctvom spoločnosti GASTRO s.r.o., ktorá aj bola uvedená v zmluve ako „podnikateľ“ a mal vedomosť aj o tom, že žalovaný nevykonáva podnikateľskú činnosť ako fyzická osoba s tým, že vzťah tichého spoločníka a podnikateľa je absolútnym obchodným vzťahom, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka a kde podľa § 673 ods. 1 OZ, zmluvou o tichom spoločenstve sa zaväzuje tichý spoločník poskytnúť podnikateľovi určitý vklad a podieľať sa ním na jeho podnikaní a podnikateľ sa zaväzuje na platenie časti zisku vyplývajúcej z podielu tichého spoločníka na výsledku podnikania. Žalovaný mal za to, čo bolo aj v konaní preukázané, že žalobca mal vedomosť o tom, že žalovaný vykonáva svoju podnikateľskú činnosť prostredníctvom obchodnej spoločnosti GASTRO s.r.o. Túto nevykonáva ako fyzická osoba a zároveň žalobca vedel, na aké účely má byť jeho vklad ako tichého spoločníka použitý, keďže zmluva o tichom spoločenstve bola pripravená a predložená samotným žalobcom a preto bolo potrebné sa zaoberať úmyslom zmluvných strán, ich prejavom vôle, ako aj samotným účelom zmluvy, keďže účelom zmluvy o tichom spoločenstve je účasť tichého spoločníka na podnikaní a žalovaný vykonáva podnikateľskú činnosť prostredníctvom spoločnosti GASTRO s.r.o., ktorá je uvedená v zmluve a nie ako fyzická osoba, čo žalobca nikdy nerozporoval, keďže mal o tom vedomosť a preto žalovaný v spore nie je správne legitimovaný, s apelom aj na to, že žalovaný konal ako štatutárny orgán - spol. GASTRO s.r.o. a uvedené finančné prostriedky slúžili pre potrebu spol. GASTRO s.r.o., o čom mal žalobca vedomosť. Taktiež súd nedôsledne vyhodnotil nárok žalobcu titulom zmluvy o pôžičke, čo sa týka ďalších poskytnutých súm, aj keď v trestnom konaní svoj nárok odvodzoval titulom zmluvy o tichom spoločenstve, ktorú sám pripravil, čo vyvracia titul poskytnutia pôžičky, s odkazom na ich vôľu a úmysel, keďže práve žalobca pripravil zmluvu o tichom spoločenstve, s následným ich správaním, vedúcim k výpovedi zmluvy o tichom spoločenstve, uplatneniu nároku žalobcu v trestnom konaní, zo zmluvy o tichom spoločenstve, nie titulom zmluvy o pôžičke. Čo sa týka premlčania nároku žalobcu, žalovaný bol toho názoru, že žalobca si svoju pohľadávku neuplatnil riadne a včas, keďže dňa 28.4.1999 si síce uplatnil v rámci trestného konania

sumu 200.000,- Sk + 1.600,- DM + 790,- Sk, avšak nie je zrejmy titul poskytnutia uvedených súm a to aj s poukazom na výpoveď z uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve zo dňa 29.1.2001 a preto žalobca žiadnym spôsobom preukázal, že žalovaného vyzval na plnenie aj zvyšnej časti uplatneného nároku, čím nemohlo dôjsť ani ku žiadnej škode na strane žalobcu, a to v čase, ako uvádza. Ak žalobca poukazuje na uznanie záväzku zo strany žalovaného, uznanie záväzku nezodpovedá zákonným predpokladom jeho uznania, keďže z neho nie je zrejmé, čo z uvedeného uznania vyplýva t.j. aký konkrétny záväzok žalovaný uznáva a v mene koho sa uznáva a rovnako od uznania záväzku uplynula premlčacia doba. Aj keď súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný uznal svoju pohľadávku listom zo dňa 2.3.1999, z tohto listu ale nevyplýva, akú pohľadávku žalovaný uznal, či ju uznáva ako fyzická osoba alebo ako konateľ právnickej osoby spol. GASTRO s.r.o. a taktiež ani jej výška, a k uznaniu rovnako nemohlo dôjsť, keďže došlo k výpovedi zmluvy o dva roky neskôr. Preto vyhlásenie z 2.3.1999 nespĺňa hmotnoprávne podmienky pre uznanie záväzku. Rovnako neobstojí, že v prípade uplatnenia nedošlo k premlčaniu nároku, keďže trestný rozsudok bol žalobcovi doručený dňa 21.5.2014, dňa 8.10.2014 podal žalobca žalobu a dňa 31.3.2014 sa osobne zúčastnil vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku v trestnej veci, a keďže súd neodôvodnil dostatočne zákonné predpoklady náhrady škody, ani nedošlo k preukázaniu vzniku škody s tým, že uplatnený nárok je premlčaný. Preto nemohol súd ani rozhodnúť o priznaní aj príslušenstva vo výške 17,6 % ročne z dlžnej sumy od 13.11.1998, keďže nie je možné priznať úrok z omeškania aj za čas, kedy ešte bola zmluva o tichom spoločenstve platná, nakoľko nedošlo k jej zániku, pričom nebolo preukázané, kedy žalovaného žalobca vyzval k plneniu záväzku v celom rozsahu uplatneného nároku, keďže aj keby bol žalovaný správne vecne legitimovaný v spore, za preukázateľnú výzvu na splnenie záväzku je možné považovať až doručenie samotnej žaloby. Navrhoval, aby odvolací súd zmenil rozsudok a žalobu zamietol s tým, že si uplatnil nárok na náhradu trov celého konania.

10. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nikdy žalovanému nepožičal peniaze na deblokáciu nigérijskej pohľadávky, pretože mal vedomosť o nigérijských podvodoch. Žalovaný si s manželkou požičali peniaze od viacerých ľudí, s odhadom asi 30 a viac. Uviedol, že žalovanému peniaze požičal na výdavky spojené s privatizáciou podniku D. D., pričom opätovne apeloval aj na učinенú pôžičku vo výške 200.000,- Sk, keďže zmluva o tichom spoločenstve bola uzatvorená až 2 - 3 mesiace po poskytnutí sumy 200.000,- Sk žalovanému, a preto nemožno tvrdiť, že suma 200.000,- Sk bola žalovanému poskytnutá na základe uzatvorenej zmluvy o tichom spoločenstve, keďže sa dohodli o poskytnutí sumy 200.000,- Sk na výdavky spojené s privatizáciou podniku D. D. A. Ž. Žalobca nemal vedomosť, že žalovaný konal za firmu GASTRO s.r.o. a dňa 3.11.1998 žalobca žalovanému poskytol sumu vo výške 1.600,- DM a 790,- Sk, ktoré mu mal žalovaný vrátiť do dvoch týždňov, kde rovnako nepovedal žalovaný, že koná za spoločnosť GASTRO s.r.o. a preto pasívne legitimovanou v tomto konaní nemôže byť spoločnosť GASTRO s.r.o. Apeloval na to, že predmetný nárok nepozostával zo súm, ktoré by boli žalovanému poskytnuté titulom uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve. Apeloval na to, že listom zo dňa 21.2.1999 vyzval žalovaného na vrátenie peňazí a preto list žalovaného zo dňa 2.3.1999 možno považovať za uznanie dlhu, ako to správne skonštatoval aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Rovnako uplatnený nárok nie je premlčaný a pokiaľ ide o priznanie úroku z omeškania od 13.11.1998, žalobca uvádzal, že sumu 200.000,- Sk (6.638,78 eur) požičal žalovanému na tri mesiace, teda do 5.4.1998. Pokiaľ ide o ďalšie dve sumy 1.600,- DM (1.161,- eur) a 790,- SK (26,22 eur), tieto požičal žalovanému dňa 13.11.1998 na dva týždne, teda žalovaný mu ich mal vrátiť do 27.11.1998. Žalobca žalovaného listom dňa 21.2.1999 vyzval na vrátenie žalovanej sumy. Žalovaný na tento list reagoval listom z 2.3.1999 (teda je zrejmé, že najneskôr 2.3.1999 musel žalovaný prevziať výzvu na vrátenie žalovanej sumy). Vzhľadom k týmto skutočnostiam navrhoval potvrdiť rozhodnutie, čo sa týka priznania istiny, pričom rozhodnutie o priznanom úroku z omeškania žalobca ponechal na úvahe súdu. V nasledujúcom podaní žalobca apeloval na to, že žalovaný použil prostriedky na deblokáciu nigérijskej pohľadávky, čo bolo v rozpore s ich dohodou o pôžičke peňazí na privatizáciu D. D., čím bol uvedený do omylu s následným vznikom škody.

11. Žalovaný sa k hore uvedenému podaniu žalobcu nevyjadril.

12. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“), prejednal odvolanie žalovaného ako odvolanie podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné v zmysle ust. § 380 ods. 1, 2 CSP a § 379 CSP, z hľadiska rozsahu prejednávania, ako aj uplatnených odvolacích dôvodov, ktoré podľa obsahu boli zo strany žalovaného uplatnené v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a keďže neboli splnené podmienky na potvrdenie, ani na zrušenie napadnutého

rozsudku, v zmysle § 388 CSP odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a nanovo rozhodol aj o nároku na náhradu trov celého konania v zmysle § 396 ods. 2 CSP, so zreteľom na nesprávne právne posúdenie veci.

13. Žalovaný uplatnil z hľadiska uvádzaných skutočností v podanom odvolaní odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP spočíva v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený inou procesnou vadou konania danou aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku, čo konštatoval aj Najvyšší súd SR v Stanovisku občianskoprávneho kolégia zo dňa 03.12.2015 uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky 1/2016.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom, spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého súd zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam.

17. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a pod. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvedeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

18. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný v podaných odvolaniach argumentuje predovšetkým skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie, čo sa týka vyhodnotenia skutkového stavu veci správne vysporiadal (viď bod 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde konštatoval poskytnutie - zmätočne neskôr uvádzané v odôvodnení aj požičanie peňazí, titulom uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve), čo ale neučinil so zreteľom na správne právne posúdenie veci titulom náhrady škody, v znení právneho vyhodnotenia protiprávneho konania žalovaného, čo má za následok zmenu napadnutého rozsudku v znení zamietnutia žaloby žalobcu odvolacím súdom v zmysle § 388 CSP.

20. Ako prvé, odvolací súd poukazuje na nedôsledné reflektovanie súdu prvej inštancie na zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co/253/2017 zo dňa 28. augusta 2018, v ktorom odvolací súd jednoznačne apeloval na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia s odkazom na ust. § 220 ods. 2 CSP v znení stanoviska Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR publikovaného v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR 1/2016, ako aj ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu SR, z ktorej vyplýva právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v znení citovaných rozhodnutí Ústavného súdu SR pod č. III.ÚS/119/2003, II.ÚS/383/2006, I.ÚS/240/2007, a to práve s odkazom na právnu kvalifikáciu uplatneného nároku, čo sa týka naplnenia zákonných predpokladov titulom náhrady škody, keďže správne právne posúdenie veci je zo zákona t.j. „ex offo“ vždy povinnosťou súdu.

21. Odvolací súd apeluje na to, tak ako to učinil už aj odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, že súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy titulom všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 OZ a to aj s odkazom na § 415 OZ, keďže mal za to, že žalovaný porušil aj toto zákonné ustanovenie, nakoľko už od roku 1992 sa v médiách spomínali nigérijské podvody s poukazom na citovaný článok (viď bod 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku), a napriek tomu žalovaný použil peniaze žalobcu na deblokáciu pohľadávky nigérijskej spoločnosti, čím nepostupoval s náležitou opatrnosťou vyplývajúcou z ust. § 415 OZ a svojim nezodpovedným konaním spôsobil žalobcovi škodu podľa § 420 ods. 1 OZ.

22. Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

23. Pri tejto všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti je žalobca povinný preukázať žalovanému skutkové naplnenie predpokladov zodpovednosti za škodu, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, vznik škody, existencia príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a zavinenie. Zároveň je potrebné, aby všetky predpoklady zodpovednosti boli splnené kumulatívne.

24. Odvolací súd uvádza, že žaloba žalobcu je skutkovo založená jednak na tvrdení, že so žalovaným uzavrel zmluvu o tichom spoločenstve a preto mu na nezistených miestach aj poskytol(požičal) peniaze, čo aj vyplýva z bodu 7. rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 6T/34/2005, keďže „v dobe od 05.01.1998 na nezistenom mieste v Košiciach na ul. Hlavnej v Priemyselnej banke a potom v Tatra banke si Mgr. Jaroslav Novický postupne požičal finančnú hotovosť v celkovej sume 235.000,- Sk od Ladislava Vlčeka, ktorá mala byť určená na výdavky spojené s privatizáciou podniku Sabina Sabinov, ktorú mal vrátiť do týždňa, ale písomnú zmluvu o tichom spoločenstve nedodrжал a peniaze do dnešného dňa nevrátil“, pričom žalovaný bol oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora pre trestný čin podvodu a žalobca bol odkázaný so svojim nárokom na náhradu škody uplatneným v trestnom konaní na občianske súdne konanie (viď čl. 79 spisu).

25. Sporová strana má v civilnom konaní povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Jej povinnosťou je uvádzať skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzuje uplatňovaný nárok a dôkazy na ich preukázanie. Povinnosťou sporovej strany v zásade nie je uviesť právnu kvalifikáciu uplatneného nároku, pretože náš právny poriadok vychádza zo zásady „iura novit curia“ (súd pozná právo). Povinnosťou súdu je vykonaním dokazovania a procesným postupom podľa procesných predpisov zistiť skutkový stav a tento právne podradiť pod príslušné ustanovenia hmotného práva, čím konajúci súd vykonáva tzv. právne posúdenie veci. Pri právnom posúdení veci musí súd zároveň vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, ktorými žalobca odôvodňuje uplatnený nárok v znení dôkazov, ktoré predložil a ktoré taktiež z účinnej procesnej obavy žalovaného v konaní boli preukázané, resp. ktoré vplynuli z vykonaného dokazovania.

26. V prejednáwanej veci je zrejmé, že žalovaný bol oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora pre trestný čin podvodu, to znamená, že v trestnom konaní nebola preukázaná žiadna trestnoprávna zodpovednosť žalovaného, ktorá by mohla byť skutkovým základom pre zodpovednosť za škodu. Preto ak žalobca v tomto konaní uplatňuje proti žalovanému nárok na náhradu škody, jeho povinnosťou bolo uniesť dôkazné bremeno a preukázať existenciu všetkých predpokladov zodpovednosti za škodu.

27. Súd prvej inštancie právne posúdil nárok žalobcu ako nárok na náhradu škody, pričom v odôvodnení rozsudku uviedol, že porušenie právnej povinnosti, ktoré zakladá všeobecnú zodpovednosť žalovaného

za škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, vyplýva z toho, že peniaze, ktoré mu žalobca dal, boli žalovaným použité na deblokáciu nigérijských dlhov, na čo on súhlas nedal, pričom už od roku 1992 sa v médiách spomínali nigérijské podvody a preto žalovaný nepostupoval s náležitou opatrnosťou v zmysle § 415 OZ a svojím nezodpovedným konaním žalobcovi spôsobil škodu. Toto konanie žalovaného ale podľa odvolacieho súdu nepramení z porušenia právnej povinnosti, čo je otázka právna, keďže nepramenilo z akéhokoľvek porušenia právnej povinnosti, keďže sa vždy musí vychádzať z porušenia konkrétnej právnej povinnosti s tým, že z trestného konania vyplynulo, že žalovaný bol taktiež podvedený.

28. Odvolací súd apeluje na to, že predpokladmi uplatnenia náhrady škody v zmysle § 420 OZ sú: a) porušenie právnej povinnosti, b) existencia škody, c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, d) zavinenie.

29. Porušenie právnej povinnosti spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Táto protiprávnosť môže byť len výsledkom činnosti ľudí. K porušeniu právnej povinnosti tak môže dôjsť buď protiprávnym konaním alebo opomenutím toho, čo malo byť v súlade s právom vykonané. Uskutočnený úkon je protiprávny vtedy, ak v súvislosti s ním došlo k porušeniu právnej povinnosti, ktorá vyplýva zo všeobecne záväzných právnych predpisov a iných noriem, ktoré mal škodca zachovať (napr. interné bezpečnostné predpisy, stanovy, poriadky a pod.), zo zmlúv alebo iných právnych úkonov, prípadne i z porušenia ust. § 415 OZ.

30. Podľa § 415 OZ, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

31. Ustanovenie § 415 OZ má charakter generálnej prevencie a má zabrániť takým spoločenským nežiaducim javom, akými sú vznik škody na zdraví, na majetku a vzniku neoprávneného majetkového prospechu na úkor spoločnosti alebo jednotlivca, čo ale v prípade uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve a poskytnutia (požičania) peňazí na iný podnikateľský účel, nie na deblokáciu nigérijských dlhov, keď samotný žalovaný je podvedený, v znení naplnenia predpokladov podľa § 415 OZ a § 420 OZ nepostačujúce, nakoľko to vylučuje aj oslobodzujúci rozsudok vydaný v trestnom konaní.

32. Pod pojmom škody treba rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom s tým, že súčasťou náhrady škody sú aj nemajetkové ujmy na základe výslovného znenia zákona, pričom môže ísť o skutočnú škodu a ušlý zisk.

33. Príčinná súvislosť ako jedná zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať s ohľadom na skutočnosť, že vznik škody nemá spravidla len jednu príčinu, treba rozlišovať medzi príčinami hlavnými a príčinami vedľajšími. Treba mať preto na zreteli, že ak majú byť splnené podmienky zodpovednosti, protiprávny úkon musí byť následkom aspoň jednej z hlavných príčin, keďže vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezprostredný a nie sprostredkovaný (napr. ak následok škody už vzniknutej dôjde k ďalšej škode, ku ktorej protiprávny úkon nesmeroval).

34. V prípade zavinenia ide o charakter subjektívny, pretože znamená psychický vzťah škodcu k protiprávnemu úkonu a ku škode. Zavinenie môže byť úmyselné alebo nedbanlivostné. Pri úmyselnom zavinení rozoznávame úmysel priamy a nepriamy a pri nedbanlivosti vedomú a nevedomú.

35. Ustanovenie § 420 OZ ale nemá povahu objektívnej zodpovednosti ale zodpovednosti všeobecnej a preto žalobca musí uniesť dôkazné bremeno na jej preukázanie s tým, že škodca môže preukázať existenciu takých okolností, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od neho objektívne požadovať, pričom v tomto prípade z trestného konania je zrejme, že sám bol uvedený do podvodu. Na vzniku škody môže niesť zodpovednosť tak ako fyzická osoba, tak aj právnická osoba.

36. Odvolací súd uvádza, že v konaní bolo nesporne preukázané, že medzi sporovými stranami došlo k podpísaniu listiny označenej ako zmluva o tichom spoločenstve, ktorú súd prvej inštancie odôvodnil ako zmluvu uzavretú medzi fyzickými osobami a to správne, keďže žalobca bol tam označený ako E. B., G. X, T. ako tichý spoločník a žalovaný ako súkromná firma GASTRO divízia 03 pán L. I., T. XX, T. a

v článku 1 sa tichý spoločník zaviazal poskytnúť podnikateľovi finančnú čiastku 200.000,- Sk a podieľať sa s ním na podnikaní (bez bližšej špecifikácie) s tým, že v čl. 2 má tichý spoločník právo na podielu zo zisku podľa vzájomnej dohody vo výške 17 % z vkladu na dobu každých aj započatých 6 mesiacov až do vypovedania a vyplatenia dohodnutej sumy s tým, že tichý spoločník sa nepodieľa na strate podnikateľa, pričom predmetná zmluva o tichom spoločenstve na čl. 63 spisu bola uzavretá v Košiciach dňa 5.1.1998. Opätovné poskytnutie sumy 200.000,-Sk ale iným titulom, z vykonaného dokazovania nevyplývalo.

37. Keďže z výsledkov vykonaného dokazovania tak, ako to aj uviedol súd prvej inštancie vyplynulo, čo žalovaný ani nepopieral, že žalobca mu ako fyzickej osobe odovzdal predmetnú sumu, aj odvolací súd správne konštatuje, že žalovaný vo veci je správne vecne pasívne legitimovaný a len dodáva, že z uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve, ako aj z jej právnej kvalifikácie v zmysle § 673 Obchodného zákonníka ale nevyplýva dohoda na aký účel má byť vklad tichého spoločníka použitý, keďže z intencií zákona § 673 ods. 1 Obchodného zákonníka len vyplýva, že zmluvou o tichom spoločenstve sa zaväzuje tichý spoločník poskytnúť podnikateľovi určitý vklad a podieľať sa s ním na jeho podnikaní a podnikateľ sa zaväzuje na platenie časti zisku vyplývajúcej z podielu tichého spoločníka na výsledku podnikania a preto aj keby mal žalobca vedomosť o tom, že žalovaný vykonáva svoju podnikateľskú činnosť prostredníctvom obchodnej spoločnosti GASTRO s.r.o., z výsledkov vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, by to malo byť jednoznačne preukázané, pričom žalobca finančné prostriedky vo výške 200.000,- Sk poskytol (zmätočne žalobca uvádzal, že požičal) podnikateľovi I. L. bez presného určenia účelu poskytnutia finančných prostriedkov, keďže zo zmluvy o tichom spoločenstve to konkrétne nevyplýva, čím nie sú dôvodné odvolacie námietky o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného. Rovnako to vyvracia aj procesný útok žalobcu, že finančné prostriedky vo výške 200.000,- Sk poskytol žalobca žalovanému nie titulom uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve, keďže v trestnom konaní (viď bod 7 ako aj odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Košice I, 6T/34/2005 sa uvádza, že požičanie peňazí bolo učené titulom uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve).

38. Súd prvej inštancie vec právne posúdil titulom náhrady škody v zmysle § 420 ods. 1 OZ, ako aj § 415 OZ s poukazom na učené skutkové vyhodnotenie ale vec nesprávne právne posúdil, keďže aj keď konštatoval, že zavinenie žalovaného v tomto konaní bolo preukázané tým, že žalovaný poskytnuté peniaze žalobcu použil nie s náležitou opatrnosťou vyplývajúcou z ust. § 415 OZ, a svojím nezodpovedným konaním mal spôsobiť žalobcovi škodu, keďže poskytnuté peniaze žalobcu použil na deblokáciu pohľadávky nigérijskej spoločnosti, aj keď sa v médiách v roku 1992 spomínali nigérijské podvody, pričom žalovaný mal za to, že poskytnuté finančné prostriedky zo strany žalobcov jemu ako aj žalobcovi prinesú zisk s tým, že aj sám, tak ako to aj vyplýva z obsahu trestného spisu 6T/34/2005, bol uvedený do podvodu a preto bol aj súdom v trestnom konaní oslobodený spod obžaloby pre trestný čin podvodu, podľa odvolacieho súdu nemožno z tohto konania žalovaného so zreteľom na nenaplnenie zákonných predpokladov v zmysle § 420 ods. 1 OZ, konštatovať ani zavinenie žalovaného, prípadne porušenie právnej povinnosti, keďže konkrétna právna povinnosť, ktorú by mal žalovaný dodržať t.j. v prospech žalobcu aj plniť, nevyplýva ani z konkrétne uzavretej zmluvy o tichom spoločenstve, nakoľko predmetnou zmluvou o tichom spoločenstve žalobca žalovanému len poskytol finančné prostriedky za účelom podieľania sa s ním na podnikaní bez konkrétneho určenia, čo potvrdzuje aj ten fakt, že až dňa 29.1.2001 doručil žalobca žalovanému výpoveď z účasti tichého spoločníka, nakoľko zo strany žalovaného od poskytnutia finančnej čiastky vo výške 235.000,- Sk nedošlo k sľúbeným podnikateľským aktivitám a to z dôvodu nevyplatenia žiadnych dohodnutých finančných čiastok s okamžitou splatnosťou poskytnutých financií v hotovosti aj s úrokom (viď list žalobcu zo dňa 29.1.2001) s apelom aj na to, že žalobca po stretnutí v banke so žalovaným dňa 13.11.1998, opätovne mal zložiť v prospech žalovaného sumu 1.600,- DM a 790,- Sk. Preto požičanie peňazí pramenilo z účasti žalobcu ako tichého spoločníka na podnikaní žalovaného, nakoľko sám žalobca v konaní tvrdil, že žalovanému požičal (poskytol) peniaze na projekt kúpy podniku D. D., čo vyplýva z obsahu spisu.

39. Odvolací súd dodáva, že v prípade len nekonkrétneho použitia peňazí, by bol nárok žalobcu premlčaný, nakoľko v takomto prípade by žalobca nemusel čakať na skončenie trestného konania, a nárok by si mohol uplatniť titulom bezdôvodného obohatenia, v znení uplynutia premlčacej lehoty podľa § 107 OZ s tým, že ani v prípade požičania peňazí a uplatnenia tohto nároku titulom náhrady škody, konanie žalovaného z hľadiska v konaní učeného právneho posúdenia veci nevykazuje predpoklady z hľadiska právneho posúdenia v zmysle § 415 OZ a § 420 OZ, so zreteľom na v tomto rozsudku učené odôvodnenie.

40. Nakoľko súd prvej inštancie zistený skutkový stav správne vyhodnotil, následne ale nesprávne právne posúdil v zmysle naplnenia zákonných predpokladov titulom zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ, keďže konanie žalovaného nepramení z porušenia akejkoľvek právnej povinnosti, prípadne titulom zavinenia žalovaného s tým, že naplnenie zákonných predpokladov titulom náhrady škody v zmysle § 420 ods. 1 OZ má kumulatívnu podobu t.j. pre ich naplnenie sa požaduje naplnenie všetkých zákonných predpokladov titulom náhrady škody, nemožno žalovaného zaviazať na náhradu škody, čím odpadá dôvodnosť preskúmania ďalšej odvolacej námietky titulom priznaného príslušenstva z istiny.

41. Odvolací súd rovnako apeluje na to, že uznanie záväzku tak, ako ho právne posúdil súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, že listom zo dňa 2.3.1999, žalovaný uznal uplatnenú pohľadávku žalobcu, čo sa týka právneho posúdenia v zmysle § 558 OZ, je nesprávne, keďže právne posúdenie v tomto znení vyžaduje, že ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval, pričom z upozornenia na porušenie zákona - pokus o zmier zo dňa 2.3.1999 naplnenie zákonných predpokladov uznania dlhu nevyplýva, t.j. konkrétny dôvod a výška dlhu t.j., že uplatnený nárok pozostáva zo sumy 200.000,- Sk a následne zo sumy 1.600,- DM a 790,- Sk, ktorú mal žalobca žalovanému poskytnúť dňa 13.11.1998, čím je toto podanie žalovaného neurčité v dôvode a výške, čo má aj vplyv na plynutie premlčacej lehoty.

42. Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

43. Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Zabezpečuje uznaný záväzok tým, že v dôsledku ním založenej právnej domnienky zvyhodňuje postavenie veriteľa. Uznanie dlhu nemá za následok zánik pôvodného záväzku a jeho nariadenie novým záväzkom z dôvodu uznania. Písomné uznanie dlhu čo do dôvodu i výšky, má podľa § 110 ods. 1 OZ ten následok, že plynutie pôvodnej premlčacej doby sa preruší a začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba. Neformálne uznanie dlhu (napr. ústne uznanie alebo uznanie konkludentným konaním alebo zaplatením splátky a pod.) nemá za následok vznik právnej domnienky podľa § 558 OZ, ani prerušenie premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 OZ, ako aj nejasné a neurčité uznanie dlhu, so zreteľom na dôvod a výšku dlhu, keďže na to, aby uznanie dlhu malo účinky, je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, čo sa podľa odvolacieho súdu v danom prípade právne nestalo.

44. Nakoľko súd prvej inštancie, nesprávne právne posúdil naplnenie zákonných predpokladov titulom náhrady škody, ako aj uznania dlhu, odvolací súd v zmysle § 388 CSP napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietla.

45. O nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a z dôvodu plného úspechu žalovaného v konaní na súde prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní, nakoľko odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, priznal žalovanému proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov celého konania s tým, že o výške tohto nároku podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súdny úradník v konaní na súde prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením. Odvolací súd v danej veci nezistil naplnenie zákonných predpokladov v zmysle § 257 CSP, ktorého preskúmanie „ex offio“ súd vykonáva s tým, že strany sporu v tomto smere neprodukovali žiadne dôkazy.

46. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).